

МОНТЕКИ

- И аз, и много негови другари;
но той е сам на себе си съветник,
дали добър, не бих могъл да кажа -
но толкоз скрит и толкоз е затворен,
че мъчно би сърцето си разтворил,
като разядена от червей пъпка,
преди да е разпуснала листенца,
преди да е разкрила хубостта си
на слънцето. -Причината да знам,
веднага аз лекарство ще му дам.

/Елиза Ромео./

БЕНВОЛИО

-А, ето иде! - Лесно може би
ще разбере, защо така скърби.

МОНТЕКИ

- Тогаз оставям двамата ви сега,
дано отарие своята тъга!

/Излизат Монтеки и госпожата./

БЕНВОЛИО

- Добро утро.

РОМЕО

- Как? Нима е толкоз рано?

БЕНВОЛИО

- Удари девет.

РОМЕО

- Колко дълги сякаш —> |
са часовете на скръбта?— Не бе ли
преди минута тука и баща ми?

БЕНВОЛИО

- Да, той. -Наква тъга, Ромео, прави
за тебе тука дълги часовете?

РОМЕО

- Отсъствието на това, що може
да ги направи къси.